

Vergaderjaar 1985–1986

19 261

Verzekering van werknemers tegen geldelijke gevolgen van werkloosheid (Werkloosheidswet)

Nr. 11

NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 7 februari 1986

In het voorstel van wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

I. Artikel 4, eerste lid, onderdeel e, wordt vervangen door:

e. een dienstbetrekking heeft krachtens de Wet Sociale Werkvoorziening (Stb. 1967, 687);.

II. In artikel 16, tweede lid, tweede volzin, wordt de zinsnede «werkzaamheden zijn verricht in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep» vervangen door: werkzaamheden zijn verricht uit hoofde waarvan hij niet als werknemer wordt beschouwd.

III. In artikel 19, vijfde lid, onderdeel b, wordt «op grond waarvan de werknemer gedurende bepaalde tijd» vervangen door: met betrekking tot de vaststelling van de periode gedurende welke de werknemer.

IV. In artikel 20 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het eerste lid, onderdeel a, wordt «zodra» vervangen door: voor zover.

2° In het tweede lid, onderdeel a, en het derde lid, onderdeel a, wordt de zinsnede «werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep» vervangen door: werkzaamheden als bedoeld in artikel 16, tweede lid, tweede volzin,.

V. In artikel 21, eerste lid, wordt de zinsnede «werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep» vervangen door: werkzaamheden als bedoeld in artikel 16, tweede lid, tweede volzin,.

VI. Artikel 24 wordt gewijzigd als volgt:

Onder vernummering van het tweede lid tot het derde lid, wordt een nieuw tweede lid ingevoegd, luidende:

2. De werknemer is verwijtbaar werkloos geworden, indien hij zich zodanig verwijtbaar heeft gedragen dat hij redelijkerwijs heeft moeten begrijpen dat dit gedrag zijn ontslag tot gevolg zou kunnen hebben.

VII. In artikel 26, eerste lid, vervalt «en» aan het slot van onderdeel g en wordt de punt aan het slot van onderdeel h vervangen door een puntkomma waarna wordt toegevoegd «en», alsmede een nieuw onderdeel i, luidende:

i. de voorschriften op te volgen die de bedrijfsvereniging stelt in verband met het genieten van vakantie tijdens de duur van de uitkering.

VIII. In artikel 27 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het tweede lid, wordt «op grond van artikel 26» vervangen door: op grond van de artikelen 25 en 26.

2° Het derde lid vervalt, waarna het vierde en het vijfde lid worden vernummerd tot het derde en het vierde lid.

3° In het vierde lid wordt «het eerste, tweede en derde lid» vervangen door: het eerste en tweede lid.

IX. In artikel 35 wordt de zinsnede «werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep» vervangen door: werkzaamheden als bedoeld in artikel 16, tweede lid, tweede volzin,.

X. In artikel 41 wordt tussen «week» en «minder» ingevoegd: doorgaans.

XI. In artikel 42 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° In het derde lid en het vierde lid, onderdeel a, wordt «ouder» vervangen door: persoon.

2° Het vijfde lid wordt vervangen door:

5. Indien in een gezamenlijke huishouding meer dan een verzorgende persoon is als bedoeld in het derde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene die zij als zodanig hebben aangewezen.

3° In het zevende lid wordt de aanduiding van de onderdelen a en b gewijzigd in b en c, waarna een nieuw onderdeel a wordt ingevoegd, luidende:

a. met betrekking tot het derde en vijfde lid nadere regels worden gesteld;

XII. Artikel 44 wordt gewijzigd als volgt:

Voor de tekst van het artikel wordt het cijfer 1. geplaatst, waarna een tweede lid wordt toegevoegd, luidende:

2. In afwijking van het eerste lid wordt de hoogte van de uitkering van de werknemer die verwijtbaar werkloos is geworden als bedoeld in artikel 24, tweede lid, tijdens de duur, bedoeld in artikel 42, eerste en tweede lid, vastgesteld op ten hoogste de uitkering waarop hij op grond van afdeling III recht zou hebben gehad.

XIII. Artikel 64 wordt vervangen door:

Artikel 64

Geen recht op uitkering op grond van dit hoofdstuk heeft de werknemer, wiens dienstbetrekking met de werkgever reeds was geëindigd voordat de werkgever kwam te verkeren in een toestand als bedoeld in artikel 63, eerste lid, tenzij:

a. een duidelijke samenhang bestaat tussen de omstandigheden die tot het eindigen van de dienstbetrekking hebben geleid;

b. de werknemer een recht heeft op betaling van loon, vakantiegeld, vakantiebijslag of andere bedragen als bedoeld in artikel 63, eerste lid, dat geen verband houdt met een toestand als bedoeld in artikel 63, eerste lid, en dat niet geldend kan worden gemaakt uitsluitend wegens die toestand.

XIV. In artikel 65, eerste lid, wordt «De werknemer is verplicht:» vervangen door: De werknemer, wiens werkgever verkeert in een toestand als bedoeld in artikel 63, eerste lid, is verplicht:.

XV. In artikel 67 wordt de zinsnede «werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep» vervangen door: werkzaamheden als bedoeld in artikel 16, tweede lid, tweede volzin,.

XVI. Artikel 97, eerste en tweede lid, worden vervangen door:

1. Het bestuur van het Algemeen Werkloosheidsfonds is verplicht aan het Rijk bijdragen te vergoeden, die vanwege het Rijk worden verleend aan uit het buitenland afkomstige werknemers, die geen Nederlander zijn en die terugkeren naar hun land van herkomst of emigreren naar een ander land en tot het tijdstip van vertrek uitkering op grond van deze wet ontvangen.

2. De in het eerste lid bedoelde vergoedingen zijn ten hoogste gelijk aan de bedragen die de in het eerste lid bedoelde werknemers op grond van deze wet zouden hebben kunnen ontvangen indien zij werkloos waren gebleven en niet naar hun land van herkomst of een ander land waren vertrokken.

XVII. In artikel 103, tweede lid, wordt de aanduiding van de onderdelen b tot en met e gewijzigd in c tot en met f, waarna een nieuw onderdeel b wordt ingevoegd, luidende:

b. voorschriften met betrekking tot het genieten van vakantie tijdens de duur van de uitkering;.

XVIII. In artikel 127, tweede lid, onderdeel c, wordt «artikelen 125» vervangen door: artikelen 119 en 125.

XIX. In artikel 128, tweede lid, wordt «onderdeel b» vervangen door: onderdeel b en c.

XX. Artikel 129, onderdeel a, wordt vervangen door:

a. besluiten van Onze Minister met betrekking tot een aanwijzing als bedoeld in artikel 71;.

XXI. In artikel 130, eerste lid, wordt de aanduiding van de onderdelen b tot en met d gewijzigd in c tot en met e, waarna een nieuw onderdeel b wordt ingevoegd, luidende:

b. verband houdt met de toelating tot de vrijwillige verzekering, bedoeld in hoofdstuk III;.

XXII. In artikel 138 wordt tussen «bij» en «wet» ingevoegd: of krachtens.

TOELICHTING

I

Artikel 4

De voorgestelde wijziging van artikel 4, eerste lid, onderdeel e, vloeit voort uit het mondeling overleg van 12 december 1985 (Kamerstukken II, 19261, nr. 6, blz. 17). In aansluiting op het huidige taalgebruik is «tewerkgesteld» vervangen door het hebben van een dienstbetrekking krachtens de Wet Sociale Werkvoorziening.

Artikel 16

In het eerste lid van artikel 16 is het begrip werkloosheid gedefinieerd. Er moet daarbij sprake zijn van verlies van een aantal arbeidsuren. In het tweede lid is voorgescreven op welke wijze het verlies aan arbeidsuren moet worden berekend. Er moet rekening worden gehouden met het aantal uren dat betrokkene in de laatste 26 weken voorafgaande aan het intreden van de werkloosheid gemiddeld per week als werknemer in de zin van de nieuwe Werkloosheidswet (nieuwe WW) arbeid heeft verricht (eerste volzin van het tweede lid).

De tweede volzin van het tweede lid schrijft voor dat bij de berekening van het aantal arbeidsuren ook in aanmerking moeten worden genomen de uren waarin werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep zijn verricht.

Zonder deze bepaling zou een zelfstandige met een zeer kleine dienstbetrekking als nevenfunctie bij het verlies van die nevenfunctie altijd werkloos zijn in de zin van de nieuwe WW.

In het voorlopig verslag is bij deze bepaling de vraag gesteld of activiteiten in vertegenwoordigende functies, zoals het lidmaatschap van een gemeenteraad of provinciale staten, meegeteld worden voor de berekening van het verlies van het aantal arbeidsuren. Dienaangaande is in de memorie van antwoord opgemerkt dat zulks het geval is, een en ander onder de erkenning dat het wetsvoorstel op dit punt niet duidelijk is. Een nota van wijziging is terzake aangekondigd. Eveneens is aangekondigd dat de overige op deze activiteiten betrekking hebbende artikelen zullen worden aangepast.

Het hier toegelichte onderdeel bevat de bedoelde wijziging van de tweede volzin van het tweede lid van artikel 16. Het ligt in de rede in het tweede lid niet alleen rekening te houden met werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep, doch met alle werkzaamheden die niet leiden tot verzekeringsplicht op grond van de nieuwe WW. Dat betreft dan niet alleen werkzaamheden in de uitoefening van een bedrijf of in de zelfstandige uitoefening van een beroep en de in het voorlopig verslag genoemde activiteiten, doch bijvoorbeeld ook werkzaamheden van overheidspersoneel, zolang overheidspersoneel op grond van artikel 7 van de nieuwe WW is uitgesloten van de kring van verzekerden. Voor de redactie van de bepaling is aangesloten bij het eerste lid van artikel 8. Daaruit vloeit voort dat onbetaalde werkzaamheden, die de hoedanigheid van werknemer in de zin van de nieuwe WW niet doen verliezen, evenmin vallen onder de hier toegelichte bepaling.

In de onderdelen IV, V, IX en XV worden overeenkomstige wijzigingen voorgesteld voor de artikelen 20, 21, 35 en 67.

III, VII en XVI

Artikelen 19, 26 en 103

In artikel 19, vijfde lid, onderdeel b, is bepaald dat de SVr regels kan stellen met betrekking tot het vakantiegeld tijdens de uitkeringsduur. Het vakantiegeld betreft een uitsluitingsgrond.

Uit nadere bestudering van het advies van de SVr van 25 oktober 1985 en het commentaar van de Federatie van Bedrijfsverenigingen van 1 juli 1985 is gebleken dat het op grond van die tekst mogelijk is dat de regels die de SVr kan stellen subjectieve elementen zouden kunnen bevatten.

Kenmerken voor een uitsluitingsgrond is echter dat het gaat om een voorwaarde met een objectief karakter. Dit is in de memorie van toelichting en de memorie van antwoord uitvoerig toegelicht.

In verband hiermee is het gewenst de tekst van genoemd artikelonderdeel aan te passen, in die zin dat de SVr uitsluitend met betrekking tot de duur van de vakantie regels kan stellen.

Subjectieve elementen zoals de kansen van de werknemer op de arbeidsmarkt spelen een rol bij de vraag of er een weigeringsgrond van toepassing is. In dat verband wordt voorgesteld om in artikel 103 te bepalen dat de bedrijfsvereniging in haar uitkeringsreglement voorschriften opneemt met betrekking tot het vakantie genieten tijdens de uitkeringsduur. Die voorschriften kunnen bij voorbeeld behelzen een meldingsplicht van de vakantie en, in relatie tot de kansen van de werknemer op de arbeidsmarkt, het tijdstip waarop vakantie kan worden genoten. Worden die voorschriften overtreden dan zal het uitvoeringsorgaan op grond van artikel 26, eerste lid, onderdeel i, in samenwerking met artikel 27 een sanctie kunnen toepassen.

IV

Artikel 20

De wijziging van het eerste lid betreft een redactionele verbetering in verband met artikel 8. Als een werknemer werkzaamheden gaat verrichten ter zake waarvan hij niet als werknemer in de zin van de nieuwe WW wordt beschouwd, eindigt zijn recht op uitkering, afhankelijk van de mate waarin hij deze werkzaamheden verricht, geheel of gedeeltelijk. Door het verrichten van deze werkzaamheden vermindert overigens zijn werkloosheid. Deze werkloosheidsvermindering is in het tweede, derde en het vierde lid nader uitgewerkt.

De wijziging van het tweede en derde lid houdt verband met de wijziging van artikel 16, waarin is aangegeven dat werkzaamheden op grond waarvan een persoon niet als werknemer wordt aangemerkt, meetellen bij de berekening van het aantal (verloren) arbeidsuren. In de toelichting op artikel 16 is hier reeds op ingegaan.

V

Artikel 21

Voor de toelichting wordt verwezen naar de opmerkingen bij onderdeel II.

VI

Artikel 24

Zoals toegezegd in de memorie van antwoord wordt in het nieuwe tweede lid van artikel 24 aangegeven wanneer een werknemer verwijtbaar werkloos is geworden. Deze omschrijving is geënt op de omschrijving die de Centrale Raad van Beroep meer keren van het begrip niet-onvrijwillige werkloosheid heeft gegeven. Ter verduidelijking van de in het tweede lid gegeven omschrijving kan een aantal elementen worden genoemd.

Van verwijtbare werkloosheid is eerst dan sprake wanneer de werknemer zich zodanig heeft gedragen dat werkloosheid het voorziene gevolg is. Dit gedrag moet hem aan te rekenen zijn, met andere woorden, het moet een verwijtbaar gedrag zijn geweest dat werkloosheid tot voorzienbaar gevolg heeft gehad. Dit betekent dat niet uit elke gedraging van de werknemer waarvan hij heeft moeten begrijpen dat deze tot ontslag zou leiden, verwijtbare werkloosheid voortvloeit. Indien een werknemer bij voorbeeld een dringende reden heeft om ontslag te nemen, is logisch gevolg van deze ontslagname weliswaar werkloosheid, doch deze werkloosheid hoeft niet zonder meer een verwijtbare werkloosheid op te leveren.

Tenslotte kan als element de voorzienbaarheid van de werkloosheid worden genoemd. Deze voorzienbaarheid is in zoverre geobjectiveerd, dat het er niet om gaat of de werknemer – subjectief – wist dat ontslag het gevolg van zijn gedragingen zou zijn, doch dat hij redelijkerwijs heeft moeten begrijpen dat als gevolg van zijn gedrag een hem te verwijten werkloosheid zou kunnen ontstaan.

Er wordt bij verwijtbare werkloosheid niet, zoals eerder voorgesteld, een minimumsanctie opgelegd, doch er wordt een niveaubegrenzing toegepast. Deze niveaubegrenzing is in artikel 44, tweede lid, omschreven.

VII

Artikel 27

Volgens de bestaande redactie is op grond van artikel 27, eerste lid, een tijdelijke gehele weigering van de uitkering vanaf de eerste dag van werkloosheid alleen mogelijk indien de werknemer niet voldoet aan de verplichtingen genoemd in artikel 26. Daarmee kan niet worden volstaan. Een tijdelijke gehele weigering van de uitkering dient ook mogelijk te zijn, indien de werknemer een benadelingshandeling pleegt, met name wanneer hij afziet van de opzegtermijn.

In verband hiermee wordt voorgesteld artikel 27, eerste lid, aan te passen.

Zoals in de memorie van antwoord aangekondigd, is de in artikel 27, derde lid, voorgestelde minimumsanctie bij verwijtbaar ontstane werkloosheid geschrapt. Wat onder verwijtbare werkloosheid wordt verstaan is reeds uiteengezet in de toelichting bij onderdeel VI.

Verwijtbare werkloosheid mag er naar onze opvatting niet toe leiden dat de werknemer zijn uitkering volledig ontvangt. Indien de bedrijfsvereniging ten aanzien van een werknemer verwijtbare werkloosheid vaststelt dient zij in elk geval de niveaubegrenzing, genoemd in het voorgestelde artikel 44, tweede lid, toe te passen. De bedrijfsvereniging is vrij in het treffen van sancties. Als bij voorbeeld de niveaubegrenzing in een concrete situatie geen effect sorteert of wanneer de bedrijfsvereniging een sanctie gerechtvaardigd acht, kan zij op grond van het eerste lid van artikel 27 hiertoe overgaan.

X

Artikel 41

Om te voorkomen dat de betaling van de uitkering moet worden beëindigd indien de uitkering als regel meer dan 1/8 van het minimumloon bedraagt, doch incidenteel daar beneden komt, wordt voorgesteld dit artikel te wijzigen. Het incidenteel niet betalen van de uitkering zou namelijk tot extra administratieve werkzaamheden voor de uitvoeringsorganen leiden, hetgeen dit artikel nu juist tracht te voorkomen.

XI

Artikel 42

Dit onderdeel bevat de in de memorie van antwoord aangekondigde wijziging van artikel 42 met betrekking tot het begrip «ouder» in het kader van het verzorgingsforfait.

Ter toelichting moge het volgende dienen. De SVr heeft zich in zijn advies van 25 oktober 1985 afgevraagd of het aanbeveling verdient om «ouder» nader te omschrijven teneinde een gelijkstelling van andere samenlevingsvormen met de traditionele (gehuwd, man en vrouw) te realiseren.

In onze standpuntbepaling van 11 november 1985 is dienaangaande het volgende opgemerkt.

«Een nadere omschrijving van het begrip «ouder» waarom de SVr vraagt, is naar onze mening niet nodig. De Raad gaat er namelijk ten onrechte vanuit dat met het woord «ouder» alleen traditionele samenlevingsvormen worden bedoeld. Uit het feit dat onder kinderen ook pleegkinderen kunnen worden verstaan kan worden afgeleid dat het begrip «ouder» een ruimere strekking heeft dan de SVr uit de wettekst concludeert».

In het voorlopig verslag stellen de leden van de fractie van het C.D.A. met betrekking tot het verzorgingsforfait onder meer de volgende vragen.

«Zou, gemakshalve, voor het begrip ouder niet aangesloten kunnen worden bij het feitelijk functioneren van de Algemene Kinderbijslagwet (AKW)? Is het afdoende te stellen dat het hanteren van het begrip «pleegkind» de verschillen tussen wat het kabinet noemt «traditionele samenlevingsvormen» en andere, afdoende dekt?»

Een en ander heeft geleid tot een nader overwegen van de redactie van de desbetreffende bepalingen. In dit verband is allereerst van belang op te merken dat in de AKW het begrip «ouder» niet voorkomt.

In de bestaande redactie van het vijfde lid is bij de omschrijving van het begrip «ouder» ook het begrip «ouder» gebezigd.

Dat zou een verkeerde interpretatie tot gevolg kunnen hebben. In het Burgerlijk Wetboek worden namelijk stief- en pleegouders niet onder het begrip «ouder» gerekend. Stief- en pleegouders dienen wel degelijk onder de regeling van het verzorgingsforfait te vallen. Wij zijn tot de conclusie gekomen dat het niet noodzakelijk is om bij het verzorgingsforfait het begrip «ouder» te hanteren. Voorgesteld wordt in plaats van het begrip «ouder» te volstaan met «persoon». Misverstanden – ook met betrekking tot andere dan traditionele samenlevingsvormen – kunnen op deze wijze worden voorkomen zonder de beoogde feitelijke werking van de regeling te veranderen. Voorts wordt met de nieuwe redactie beter aangesloten bij de AKW.

Wat het onder 2° voorgestelde nieuwe vijfde lid van artikel 42 betreft moge het volgende worden opgemerkt.

Het bestaande vijfde lid, onderdeel b, omschrijft een afzonderlijke huishouding van één ouder met een kind en geeft dan aan wie als verzorgende ouder wordt beschouwd.

Die bepaling is echter overbodig. Uit het bepaalde in het derde lid volgt immers dat ingeval er sprake is van een huishouding van één persoon, die een tot zijn huishouden behorend eigen, stief- of pleegkind beneden de 12-jarige leeftijd verzorgd, alleen die persoon in aanmerking kan komen voor het forfait.

Het bestaande zevende lid van artikel 42 bevat alleen de mogelijkheid om met betrekking tot het verzorgingsforfait bij algemene maatregel van bestuur uitkeringen gelijk te stellen met werkloosheidsuitkeringen en perioden met verzorgingsperioden buiten Nederland.

Teneinde in het kader van het verzorgingsforfait ook rekening te kunnen houden met andere nog niet voorziene situaties wordt in het voorgestelde nieuwe onderdeel a van het zevende lid de mogelijkheid geopend bij algemene maatregel van bestuur nadere regels te stellen met betrekking tot het derde en het vijfde lid.

XII

Artikel 44

Het in dit onderdeel voorgestelde nieuwe tweede lid van artikel 44 bevat de begrenzing van de hoogte van de uitkering ingeval een werknemer verwijtbaar werkloos is geworden, zoals omschreven in artikel 24, tweede

lid. De verwijtbaar werkloos geworden werknemer ontvangt maximaal een uitkering van 70% van het minimumloon of, indien zijn dagloon lager was dan het minimumloon, 70% van zijn dagloon. Zoals eerder reeds uiteengezet, zijn wij van mening dat wanneer de werknemer zijn werkloosheid aan zichzelf heeft te wijten hij geen volledige uitkering dient te krijgen. Een niveaubegrenzing achten wij daarom op haar plaats.

Zoals eerder vermeld, is de niveaubegrenzing niet als sanctie te beschouwen. Dit impliceert dat de werknemer bij wie de niveaubegrenzing is toegepast, normaal in aanmerking kan komen voor een toeslag op grond van de Toeslagenwet.

De niveaubegrenzing geldt voor de gehele duur van de uitkering, dus zowel tijdens het eerste half jaar, als tijdens de verlengde duur van de loondervingsuitkering. Over de sanctiemogelijkheden die de bedrijfsvereniging ten dienste staan, is reeds in de toelichting op onderdeel VI gesproken.

XIII

Artikel 64

In artikel 64 is een situatie toegevoegd op grond waarvan een werknemer, als uitzondering op de hoofdregel vervat in dit artikel, recht op uitkering op grond van hoofdstuk III heeft, ook al is zijn dienstbetrekking met de werkgever reeds voor diens betalingsonmacht geëindigd. De door de P.v.d.A.-fractie van de Tweede Kamer geconstateerde leemte is hierbij opgeheven.

Indien de werknemer tijdens zijn dienstbetrekking met de werkgever meent recht te hebben op betaling van een bedrag aan loon of andere in artikel 63, eerste lid, genoemde bedragen en zijn werkgever betwist dat, dan kan het zijn dat een door de werknemer ingestelde vordering pas na geruime tijd vaststaat. Wanneer op het moment dat de loonaanspraken vaststaan, de werkgever reeds verkeert in een toestand van betalingsonmacht, kan de werknemer een beroep doen op de uitkering op grond van hoofdstuk III. Voor alle duidelijkheid merken wij op dat er sprake moet zijn van een onmogelijkheid om de loonvordering te effectueren wegens de toestand waarin de werkgever verkeert. Als een werknemer zijn loonvordering reeds geldend had kunnen maken toen de werkgever nog in staat was te betalen, heeft hij geen recht op uitkering, daar het niet geldend kunnen maken van de vordering niet rechtstreeks voortvloeit uit de insolventie van de werkgever.

XIV

Artikel 65

Overeenkomstig de in de memorie van antwoord gedane toezegging is artikel 65, eerste lid, aangepast. De werknemer heeft de in dat lid genoemde verplichtingen, indien zijn werkgever in staat van faillissement verkeert, surséance van betaling is verleend, of anderszins verkeert in de blijvende toestand dat hij heeft opgehouden te betalen.

XVI

Artikel 97

De bijdragen die door het Rijk aan remigrerende buitenlandse werknemers kunnen worden verleend, bestaat uit enerzijds een periodieke uitkering tot voorziening in de noodzakelijke kosten van bestaan in het remigratieland, en anderzijds een subsidie in de kosten van remigratie van de remigrant en van de mederemigranten. Deze bijdragen worden thans verleend op

basis van de experimentele remigratieregeling 1985 en de Basisremigratiesubsidieregeling 1985. Artikel 97 heeft evenwel niet alleen betrekking op vergoeding van bijdragen, verleend door het Rijk op basis van de huidige remigratieregelingen, maar tevens op vergoeding van op basis van eventuele toekomstige wettelijke remigratievergoedingen, die voor de huidige remigratieregelingen in de plaats komen, verleende bijdragen.

De wijziging van het eerste lid van artikel 97 strekt ertoe dat ook door het rijk verstrekte bijdragen aan vluchtelingen of asielgerechtigden die naar een ander land dan het land van herkomst emigreren, voor vergoeding door het Algemeen Werkloosheidsfonds (AWF) in aanmerking komen, indien zij tot het tijdstip van vertrek werkloosheidsuitkering op grond van deze wet ontvangen. Door deze wijziging is het mogelijk gemaakt dat voor allen die bijdragen op grond van de remigratieregelingen ontvangen, en die tot het tijdstip van vertrek werkloosheidsuitkering ontvangen, vergoeding door het AWF aan het Rijk plaatsvindt.

Aangezien in het eerste lid de inhoud van de verplichting van het AWF met betrekking tot de vergoeding aan het Rijk wordt omschreven, is daarmee tevens de omvang van deze vergoeding aangegeven. Om deze reden kan het eerste gedeelte van de volzin van het tweede lid, zoals deze is geformuleerd in het wetsvoorstel, komen te vervallen.

XVIII en XIX

Artikelen 127 en 128

In het advies van de Raad van State betreffende het voorstel Invoeringswet wees de Raad er op dat de dagloonbepalingen van de nieuwe WW en de voorgestelde wijziging van de dagloonbepalingen WAO en Ziektewet wat de procedure van de totstandkoming van de verschillende regels betreft van elkaar afwijken. Om deze gelijkheid volledig te houden wordt thans overeenkomstig de Ziektewet voorgesteld, dat ook ontwerp-besluiten tot de onthouding of intrekking van de ministeriële goedkeuring van dagloonregels van de bedrijfsvereniging twee maanden te voren in de Staatscourant moeten worden bekendgemaakt.

XX

Artikel 129

Op grond van de tekst van het wetsvoorstel diende alleen van besluiten tot aanwijzing schriftelijk mededeling te worden gedaan. Het is echter de bedoeling dat ook andere besluiten met betrekking tot een aanwijzing, zoals bij voorbeeld een besluit tot intrekking van een aanwijzing, schriftelijk moeten worden meegedeeld. In verband daarmee is artikel 129 gewijzigd.

XXI

Artikel 130

In het wetsvoorstel was geen beroepsmogelijkheid opgenomen in verband met de toelating tot de vrijwillige verzekering. Aangezien deze mogelijkheid op grond van de Ziektewet en de WAO wel bestaat is artikel 130 mede uit coördinatie-overwegingen aangepast.

Artikel 138

Het tijdstip van inwerkingtreding van de nieuwe WW wordt op grond van het bij koninklijke boodschap van 23 januari 1986 ingediende voorstel van een Invoeringswet stelselherziening (Kamerstukken II, 1985-1986, 19 383) vastgesteld. Aangezien de Invoeringswet bepaalt dat het tijdstip van inwerkingtreding bij koninklijk besluit wordt vastgesteld, is artikel 138 van de nieuwe WW gewijzigd in die zin dat inwerkingtreding bij of krachtens deze wet wordt geregeld.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
A. Kappeyne van de Coppello